

Arrest

nr. 86 882 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. JEURISSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 december 2011 het Rijk binnen en diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in. Op 24 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Sarangdanda VDC (Village Development Committee), gelegen in het Panchtar-district (Nepal). In 2057 (Nepalese kalender, stemt overeen met april 2000-april 2001 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Sarangdanda en verhuisde u naar Damak Municipality, gelegen in het Jhapa-district (Nepal). In 2061 (april 2004-april 2005) richtte u uw eigen textielbedrijf op, waar u een twaalftal medewerkers in dienst had. Op 20 poush 2067 (4 januari 2011) kwamen twee voor u onbekende leden van de Limbuwanpartij naar uw bedrijf en eisten een donatie van 50000 Nepalese rupees. Zij vertelden u dat de Limbuwanpartij ondermeer strijdt voor een onafhankelijke staat voor de Limbuwan. U zegde aan de leden van de Limbuwanpartij dat u geen interesse had en dat u de gevraagde som niet kon betalen. Uw bedrijf werd door de twee Limbuwanpartijleden met een groot slot vergrendeld tot u zou betalen. U wilde op dat moment de politie bellen, maar uw gsm werd door uw afpersers afgenomen. U kreeg de waarschuwing dat, als u de politie zou informeren, u de dood zou vinden. Op 25 poush 2067 (9 januari 2011) kwamen twee andere leden van de Limbuwanpartij terug naar uw bedrijf. U onderhandelde met hen en diende uiteindelijk een donatie van 30000 Nepalese rupees te betalen, wat u deed. Op 5 kartik 2068 (22 oktober 2011) ontving u een brief van de Limbuwanpartij waarin 300000 Nepalese rupees werd geëist. Op 20 kartik 2068 (6 november 2011) kwam de Limbuwanpartij het geld ophalen. U vertelde hen niet te kunnen betalen omdat het bedrag te hoog was en er werd u gezegd dat ze een paar dagen later zouden terugkomen. Op 10 mangshir 2068 (26 november 2011), in de avond, kwamen 10 tot 12 leden van de Limbuwanpartij terug naar uw bedrijf. U was op dat moment niet aanwezig. Toen u aan uw bedrijf aankwam, zag u uw werksters met de Limbuwanleden discussiëren. U werd door de Limbuwanleden opgemerkt en ze vroegen u het geld. Wanneer u zegde het geld niet te kunnen betalen, werd u door de Limbuwanleden geduwd en vastgegrepen. U kreeg een slag op het hoofd en verloor het bewustzijn. Wanneer u terug bijkwam, waren uw kleren gescheurd. U weet niet wat uw belagers met u deden terwijl u bewusteloos was, maar daar u pijn in uw buik had wanneer u terug bijkwam, zou u verkracht kunnen zijn. Tevens vernielden de Limbuwanleden uw bedrijf. Na het incident vluchtte u naar enkele mededorpelingen en besprak u wat er was gebeurd. Dezelfde dag nog verliet u Damak en reisde u naar Kathmandu (Nepal), waar u een aantal dagen bij R.B.L. verbleef. Tijdens uw verblijf in Kathmandu kreeg u een dreigetelefoon van de Limbuwanpartij die op de één of andere manier wisten dat u in Kathmandu verbleef. Op 15 mangshir 2068 (1 december 2011) verliet u per bus Nepal en reisde u naar Delhi (India), waar u 19 dagen verbleef in een woning geregeld door uw smokkelaar. Op 6 poush 2068 (21 december 2011) reisde u per vliegtuig van Delhi naar Parijs (Frankrijk). Na uw aankomst in Parijs reisde u dezelfde dag door naar België, waar u op 8 poush 2068 (23 december 2011) een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u vermoord te zullen worden door leden van de Limbuwanpartij daar u niet tegemoetkwam aan hun donatie-eis.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag bent u in het bezit van de volgende documenten: een kopie van uw citizenship card, uitgereikt op 28 magh 2060 (11 februari 2004); uw Nepalees rijbewijs, uitgereikt op 10 baisakh 2067 (23 april 2010); een kopie van een attest d.d. 9 asadh 2067 (23 juni 2010) uitgereikt door Sarangdanda VDC betreffende uw burgerlijke staat; uw bedrijfscertificaat; een kopie van een certificaat d.d. 18 mangshir 2061 (3 december 2004) waaruit blijkt dat u met succes een drie maand durende weefopleiding heeft gevolgd; het betalingsbewijs van de op 25 poush 2067 gevraagde donatie van 30000 Nepalese rupees; een brief d.d. 5 kartik 2068 waarin de Limbuwanpartij een donatie van 300000 Nepalese rupees eist van u; een krantartikel d.d. 30 november 2011 in verband met het incident van 10 mangshir 2068 waar u slachtoffer werd van agressiedaden van de Limbuwanpartij omdat u niet kon voldoen aan hun donatie-eis.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vervalst paspoort met uw foto in van Delhi naar Parijs te zijn gevlogen. U verklaarde verder dat de smokkelaar zowel op de luchthaven van Delhi als van Parijs alles voor u regelde. Zo was het steeds de smokkelaar die bij

controles op voormelde luchthavens uw vliegticket en uw paspoort toonde en de beambten te woord stond bij vragen over uw reis. U verklaarde zelfs niet te weten welke naam in het door u tijdens uw reis naar Parijs gebruikte paspoort vermeld stond en of er al dan niet een visum was aangebracht in het paspoort. De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Parijs is echter geenszins in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal ter zake beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Dat u geen vragen werden gesteld in Delhi noch Parijs daar u de taal niet sprak, is allerm minst overtuigend. Het is immers een algemeen toegepaste praktijk dat indien nodig voor ondervraging er op internationale luchthavens gewerkt wordt met tolken. Aan uw verklaring dat de smokkelaar uw paspoort voor u toonde tijdens de (identiteits)controles in Delhi en Parijs kan geen enkel geloof worden gehecht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger, zonder uitzondering, strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou voorleggen aan de douanebeampte. Dit, mede gelet op het feit dat u geen documenten kon voorleggen ter staving van uw reisweg, ondermijnt op ernstige wijze de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen zijn daarenboven nefast voor uw algemene geloofwaardigheid (CGVS, p. 6-9).

Voorts dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die vragen opwerpen over de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat, daar waar de Limbuwanpartij tijdens de eerste donatie-eis van 50000 Nepalese rupees u onderhandelingsruimte liet omdat u niet in staat was het gevraagde bedrag te betalen - wat ertoe leidde dat het gevraagde bedrag daalde naar 30000 Nepalese rupees -, u bij de tweede donatie-eis, toen een veel hoger bedrag werd geëist, de Limbuwanpartij er geen oren naar had dat u het gevraagde bedrag van 300000 Nepalese rupees niet kon betalen. Het is op zich reeds bevreedend dat de Limbuwanpartij van u bij een tweede donatie-eis een veel hoger bedrag zou eisen, wetende dat u het bij de eerste eis gevraagde bedrag niet kon betalen (CGVS, p. 9-11). Verwonderlijk is verder dat de door u ontvangen donatiebrief geschreven werd in naam van een specifiek lid van de Limbuwanpartij, in het bijzonder Dil Dan Rai, daar voornoemd individu zich blootstelt aan mogelijke vervolging indien u met de donatiebrief naar de autoriteiten was gestapt (document 3). Wat betreft de gebeurtenissen d.d. 10 mangshir 2068 moet worden opgemerkt dat daar waar u tijdens uw gehoor d.d. 2 april 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde op voornoemde datum door uw belagers geslagen en misbruikt, mogelijks zelfs verkracht te zijn, u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde in elkaar te zijn geslagen door uw belagers (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 11). Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat u, indien u effectief dergelijke zware fysieke agressiedaden zou hebben ondergaan, na de feiten geen arts ter verzorging bezocht (CGVS, p. 11-12).

Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende gegevens of elementen aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U heeft immers van geen van de door u in Nepal gekende problemen ooit een klacht ingediend bij de in Nepal opererende veiligheidsinstanties. Dat u schrik had voor eventuele repercussies van uw belagers ingeval van een klacht bij de politie - uw belagers dreigden ermee u van het leven te beroven ingeval van een klacht bij de politie -, rechtvaardigt uw nalaten ter zake geenszins (CGVS, p. 11). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit noemenswaardige problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 14). Daarenboven

verklaarde u uitdrukkelijk dat wanneer in het verleden (2067) een dorpeling zijn problemen met de leden van de Limbuwanpartij aan de politie aangaf, de politie de Limbuwanpartijleden op hun kantoor arresteerde. Dat de leden van de Limbuwanpartij vervolgens verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van het betrokken slachtoffer staat geenszins vast, daar dit louter gebaseerd is op vermoedens vanwege de familie van het slachtoffer. U gaf immers zelf aan dat niemand weet wat er met de persoon in kwestie gebeurde (CGVS, p. 12-13). Ten slotte moet worden vastgesteld dat u voor uw problemen met de Limbuwanpartij in Nepal nooit enige organisatie voor hulp of bescherming aansprak of een advocaat contacteerde om u te informeren over wat u zou kunnen ondernemen voor voormelde problemen (CGVS, p. 12-14).

Tot slot heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om verdere problemen in Damak te vermijden. Dat leden van de Limbuwanpartij u in Kathmandu zouden kunnen komen zoeken om u te ontvoeren en in het Jhapa-district te vermoorden is zuiver hypothetisch van aard en kan dan ook geenszins worden weerhouden (CGVS, p. 12). Het is daarenboven weinig aannemelijk dat leden van de Limbuwanpartij die enkel actief zijn in de meest Oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaken van de lokale bevolking een anonieme burger als u elders in Nepal zouden komen zoeken voor het niet betalen van een donatie, temeer daar de praktijk van gedwongen donaties actueel in Nepal minder en minder wordt toegepast. Dat u bij een hervestiging in Nepal terug van nul uw leven zou moeten opbouwen, is een zuiver socio-economisch motief dat niet kan worden weerhouden daar het als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 14).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw citizenship card, rijbewijs en het attest d.d. 9 asadh 2067 (23 juni 2010) staven uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, maar deze gegevens worden hier niet betwist. Ook het feit dat u in Nepal een eigen zaak bezat, wat u staafde met uw registratiebewijs en het certificaat waaruit blijkt dat u een weversopleiding volgde, staat hier geenszins ter discussie. U staafde uw problemen met een betalingsbewijs, een donatiebrief en een krantenartikel d.d. 30 november 2011, maar deze documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststelling dat u zich in eerste instantie diende te wenden tot uw nationale autoriteiten voor het verkrijgen van hulp of bescherming voor uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept de schending in van “artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève”; van “artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet” en van “artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”. Bij de uiteenzetting van de middelen blijkt voorts dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling

overdoet. Zij voert dan ook tevens de materiële schending aan zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legde een kopie van een citizenship card, een Nepalees rijbewijs en een kopie van een attest van haar burgerlijke staat neer, maar geen paspoort. Dit klemt temeer nu haar voorgehouden illegale reisweg naar Europa, ongelooftwaardig voorkomt.

3.1.1. Volgens verzoekster *“ontkent het CGVS het fenomeen van mensensmokkel. Men betaalt de mensensmokkelaar net om zonder problemen illegaal het land binnen te komen. Hoe deze mensensmokkelaar dit organiseert is meestal onduidelijk voor het slachtoffer. Daarenboven was verzoekster op dat moment in shock waardoor het niet meer dan logisch is dat zij zich de details van de reisroute niet herinnert. Haar gedachten en belangen gingen daar op dat moment allerminst naar uit.”*

3.1.2. De loutere bewering dat het voor verzoekster onduidelijk is hoe de smokkelaar haar reis organiseerde, kan bezwaarlijk volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekster de strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten waaraan passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden, kon passeren zonder zelfs de naam te kennen die vermeld werd op het vals paspoort en zonder te weten met wat voor visum ze reisde (gehoorverslag CGVS, p.6). Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar haar dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Het feit dat verzoekster *“in shock”* was laat bovendien net toe te verwachten dat zij zich deze gebeurtenissen, die manifest afwijken van de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, levendig en in detail kan herinneren. Dat verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg niet overtuigen klemt temeer nu verzoekster niet werd geïnterviewd door de Nepalese autoriteiten, zodat evenmin wordt toegelicht waarom zij niet legaal kon reizen maar beroep diende te doen op een smokkelaar en deze *“misschien 500.000”* Indiase roepies betaalde (gehoorverslag CGVS, p.8), en het risico nam om met een vals paspoort naar Europa te reizen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

3.2. Verzoekster verklaart Nepal te zijn ontvlucht omdat zij er werd geïnterviewd en belaagd door leden van de Limbuwan-partij, die donaties van haar eisten, haar bedreigden en haar bedrijf vergrendelden en fysiek aanvielen toen zij de gevraagde sommen niet kon betalen.

3.3. De commissaris-generaal wijst op tal van elementen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Vooreerst is het merkwaardig dat de Limbuwan-partij als tweede donatie een veel hoger bedrag (300.000 roepies) eiste dan bij de eerste donatie, terwijl bij de eerste donatie werd toegestaan dat zij wegens een gebrek aan middelen een lager bedrag (30.000 roepies) betaalde dan aanvankelijk werd geëist (50.000 roepies). Tevens is het opmerkelijk dat de donatiebrief geschreven werd door een specifiek lid van de Limbuwan partij, waardoor deze zich blootstelt aan vervolging door de autoriteiten. Wat de fysieke aanval door leden van de Limbuwan partij betreft verklaarde verzoekster op de DVZ enkel geslagen te zijn, doch op het CGVS voegde ze hieraan toe dat ze mogelijks ook verkracht werd. Tenslotte is het evenmin aannemelijk dat verzoekster na dergelijke geweldplegingen, geen arts zou hebben opgezocht.

3.3.1. Inzake het verhoogde bedrag dat als tweede donatie geëist werd, stelt verzoekster dat *“Deze stelling van het CGVS raakt kant noch wal. Hoe kan van verzoekster worden verwacht dat zij een logische uitleg heeft voor de maffia praktijken waarvan zij slachtoffer werd? Verzoekster kan niet meer dan uitleggen wat haar overkwam en waarom zij voor haar leven vreest. Het is ongeoorloofd dat het CGVS een voorwaarde toevoegt aan het verkrijgen van een vluchtelingenstatuut: de vervolging moet tevens rationeel en logisch te verklaren zijn!”*

3.3.2. Verweerder wijst er terecht op *“dat geenszins gesteld is in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen logisch en rationeel moeten zijn als voorwaarde voor het verkrijgen van een vluchtelingenstatuut, doch dat de verklaringen van verzoekster in haar geheel plausibel en*

geloofwaardig moeten zijn. Immers, de Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Aldus blijft het motief dat het opmerkelijk is dat de Limbuwan-partij plots een veel hoger bedrag eiste net nadat ze verzoekster een vermindering toestonden, overeind. De Raad wijst verzoekster er ook op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ondergrondigheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.4. Met betrekking tot haar tegenstrijdige verklaringen inzake de geweldpleging door de leden van de Limbuwan partij voert verzoekster aan dat *“het is onmogelijk dat op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken het volledige asielrelaas uit de doeken wordt gedaan. Het is niet om alle details te kennen dat het interview bij het CGVS wordt georganiseerd. Het zou anders zijn wanneer in de vragenlijst en het interview tegenstrijdigheden voorkwamen, waaruit blijkt dat verzoekster gelogen heeft, wat niet het geval is.”* Verzoekster stelt verder in dit verband dat *“zij is onmiddellijk na de agressiedaden van de Limbuwan partij moeten vluchten. Zij had pijn en verklaarde tijdens het interview voor haar kwalen medicijnen te hebben genomen. Na de agressiedaden kwam haar leven in een stroomversnelling en lag haar focus op overleven. Nadien, wanneer zij voor de eerste maal terug rust vond als ze in België aankwam, heeft zij een arts bezocht.”*

3.4.1. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij het feit of zij bij de fysieke aanval al dan niet werd verkracht omschrijft als een detail, nu van deze geweldpleging verwacht kan worden dat ze een ingrijpende invloed heeft op haar leven. Bovendien is deze geweldpleging de rechtstreekse aanleiding voor haar vlucht en maakt het de kern uit van haar asielaanvraag. Het is niet aannemelijk dat verzoekster dit aldus vergeet te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken of in de vragenlijst wanneer nochtans specifiek gevraagd wordt waarom ze vreest voor de Limbuwa Partij en *“Welke feiten wijzen op die vrees of het risico?”* Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster haar asielrelaas dramatiseert naarmate het verloop van de asielprocedure. Dit blijkt tevens uit verzoekers verdere verklaringen. Verzoekster verklaarde immers dat zij op het moment van de feiten het bewustzijn zou verloren hebben en om die reden niet wist wat precies haar overkomen was (gehoorverslag CGVS, p. 11 *“wanneer ik wakker werd waren mijn kleren verscheurd”* en *“had ik pijn in de buik”*) terwijl ze na deze mishandelingen geen arts opzocht of naasten aansprak maar wel eerst haar reis naar Europa organiseerde. Verzoekster biedt aldus geen aannemelijke verklaring voor de incoherenties en ongeloofwaardigheden in haar verklaringen en beperkt zich tot het minimaliseren van de ernst van de feiten, wat de geloofwaardigheid van haar asielmotieven verder onderuithaalt. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.4.2. De neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Het betalingsbewijs van 30.000 Nepalese roepies en de brief waarin een donatie van 300.000 Nepalese roepies wordt geëist, betreffen geen objectieve stukken zodat de bewijswaarde ervan relatief is en aangezien het ongeloofwaardig relaas, voorkomen als complaisancestukken opgemaakt voor onderhavige procedure. De commissaris-generaal wijst er ook terecht op dat het merkwaardig is dat de dreigbrief opgesteld werd door een identificeerbaar persoon, die zich aldus blootstelt aan vervolging van de autoriteiten. Het neergelegde krantartikel kan het asielrelaas evenmin adstrueren nu ook de bewijswaarde van krantenartikels bijzonder relatief is daar van algemene bekendheid is dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling. Dergelijke neergelegde documenten dienen

derhalve hoe dan ook te worden ondersteund door een geloofwaardige verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Voorts staven de certificaten van haar bedrijf en van de weefopleiding die ze gevolgd heeft verzoeksters professionele activiteiten, die echter niet ter discussie staan.

3.5. Voorts dient er overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bij de beoordeling van vervolging in de zin van artikel 48/3 vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rekening te worden gehouden met de actoren van vervolging/schade, met de actoren die eventueel tegen de vervolging/schade bescherming kunnen bieden en met de eventuele mogelijkheid om in een deel van het land van herkomst te verblijven waar geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade.

3.5.1. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten toont verzoekster niet aan dat indien zij door wordt geviséerd en belaagd door leden van de Limbuwan-partij, zij hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. Uit algemene informatie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat dat individuen mogelijks schenkingen moeten doen aan politieke groeperingen of bendes. Mensen uit alle lagen van de bevolking, zowel in private tewerkstelling als tewerkgesteld in de administratie, de politie, het leger alsook uit de politieke wereld, werden mogelijk het slachtoffer van afpersing. Dit is genoegzaam bekend bij de overheid en maakt op zich geen vervolging uit in de zin van het vluchtelingenverdrag nu niet kan blijken dat gedupeerden zich niet kunnen beschermen of aan hun lot overgelaten worden.

3.5.2. Verzoekster toont evenmin aan dat een separatistische strekking die zij zelf omschrijft als een *“agressieve autonomiebeweging die streeft naar een autonome Limbuwan staat, bestaande uit de negen meest oostelijke districten binnen een federaal Nepal”* en die *“staan bekend als behorende tot de meest actieve gewapende groepen in Nepal (Ambtsbericht Nepal, maart 2012, p. 34-35.)”*, ook de Nepalese autoriteiten niet zou verontrusten en deze het onnodig zouden vinden om hiertegen op te treden, laat staan dat zij de leden ervan in bescherming zou nemen. Verzoekster voert slechts loutere niet-geobjectiveerde beweringen aan. Dat verzoekster zoals zij verklaarde op het CGVS nooit naar de politie stapte in Nepal uit angst voor represailles (gehoorverslag CGVS, p.11-13) en in het verzoekschrift hieraan toevoegt dat *“Zij diende in eerste instantie geen klacht in bij de politie in Nepal vermits het staatsgezag in Nepal minimaal tot onbestaande is. Aan deze klacht zou geen gevolg worden gegeven (...) De redenen waarom vluchtelingen geen aangifte doen bij de autoriteiten heeft meestal niets te maken met het feit dat de daders van vervolging niet individualiseerbaar zijn, maar wel met het feit dat de overheid deze daders in bescherming neemt of niet effectief tegen hen optreedt”* blijven ook loutere beweringen te meer nu verzoekster nooit problemen had met de autoriteiten en vastgesteld had dat andere burgers met gelijkaardige problemen wel klacht konden neerleggen bij de politie (gehoorverslag CGVS, p.12-14). Er wordt aldus niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster geen beroep kon doen op de bescherming van de Nepalese autoriteiten om zich tegen de bedreigingen en aanvallen van de Limbuwan-partij –in zoverre geloofwaardig, quod non- te beschermen. Evenmin kan verzoekster overtuigen waar zij stelt dat zij zich niet in een andere regio van Nepal kon vestigen om -in zoverre noodzakelijk- hieraan te ontkomen. De bewering *“Het is niet omdat de Libuwan partij minder acties is in centraal en west Nepal, dat zij de vervolging van niet-bereidwilligen daar niet verder zetten”* blijft louter hypothetisch en wordt niet concreet toegelicht.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK